

Maj

“Pekný”

deň

LINA FRANKOVÁ





MAJ „PEKNÝ“ DEŇ

© **Lina Franková**

© Magna Publishing, s.r.o., 2019

www.vydavatelstvomagna.sk

www.magnastore.sk

Korekcie: Mgr. Juliána Pallerová

Obálka: Marek Varga - GO.UP

Sadzba: Magna Publishing, s.r.o.

1. vydanie

ISBN: 978-80-89917-58-7

KAPITOLA 1

Maj „Pekný“ Deň

(ich prvé mesiace)

„Takže...“

V okienku digitálnej kamery sa objavila blondínka a za ňou operadlo drevenej lavice. „Vypni ju,“ dievča s rozpakmi mávlo rukou ako takmer všetci, na ktorých Herbert nečakane namieril svoju kameru. „Ty si maniak.“

„Dokumentarista!“ s úsmevom ju opravil chlapec. Páčila sa mu. Nemal vyslovene v obľube blondíny, lenže ona bola iná. Asi jediná prirodzená blondínka, ktorú kedy stretol. Nemohol si pomôcť. Keď sa náhle objavila na ich strednej, nazbieral odvahu a pozval ju do Dogmy. Nezávazne! Ani len nemali byť sami! Idiot jeden, nadával si v duchu.

„Takže...Patricia,“ začal znova, hľadiac do obrazovky. „Prečo si prestúpila na našu školu?“

Dievča sa viditeľne zarazilo. „Nejaké...mala som nejaké problémy,“ roztržito sa zamrvila, „s...s vymeskanými hodinami...“ prekvapene zdvihol obočie. Lákalo ho, že má minulosť. „Takže budúci dokumentarista?“ nadviazala, aby odpútala pozornosť od seba.

Herbert k nej podvihol pohľad. „TERAJŠÍ!“ zasa ju vyviedol z omylu. „Mám záznamy o veľa, veľa ľudí! Sledujem a počúvam, čo sa deje okolo mňa!“

„No tak potom...“ povzbudivo sa usmiala, „o niečom mi porozprávaj. O niečom...ja neviem...čo sa udialo na škole...Kto, s kým, kedy...?“ s uspokojením sledovala ako v zamyslení skladá kameru.

„Hm...čo chceš počuť? Škandály, ktoré vyrábala najľahšia pipka v budove? Alebo...ako jeden mentálny prípad vytopil školu, aby upútal svoju momentálnu frajerku? Alebo... Alebo.... ALEBO!“ jeho oči náhle zažiarili. „A čo tak! Najväčší príbeh lásky, aký sa na našej škole odohral?!“

Jej bledé obočie vystrelilo dohora. „Najväčší príbeh lásky?“ zopakovala.

Herbert ju rýchlo zhodnotil. Krémové tielko s vyobrazením revolvera na hrudi. Vymeškané hodiny. Aký eufemizmus pre blicovanie! Ale nevyzerá mätko. Mohla by to znieť.

„No áno!“

Jeho myseľ náhle horúčkovo pracovala. V jedinej sekunde sa nenávratne ponáral do spomienok, do všetkého, čo počul, do obrazov, ktoré mal z toho času v hlave. Ako si ich najprv nevšímal – jedného pre nenápadnosť, druhého preto, aby z neho nevytlkol dušu...a od istého okamihu si zrazu uvedomoval, že sa niečo deje... že medzi tými ľuďmi sa deje niečo...strašné a zároveň krásne.

„Prišli mi na myseľ, pretože máš oči ako on. Chladne sivé a stále zúžené.“

„Kto ON?“ spýtala sa rýchlejšie ako mala v úmysle. Náhle sa pristihla, ako sa laktami opiera o stôl a prikláňa sa bližšie k nemu, aby ho v klube lepšie počula.

„Ako Oliver!“ spresnil. „Druhá časť páru.“ Aj on sa priklonil k nej. Kameru odsunul bokom. „Ale aby som ťa rýchlo uviedol do obrazu, začnem radšej od Markusa.“

„Od Markusa?!“

„No, prvá časť páru.“

Patrícia si zmätene uvedomila aká je zvedavá. Oliver a Markus?! Ako sa vraví, zje kefu, ak to nie sú chlapčenské mená! Myslela si, že iba niečo nepochopila. A že ju Herbert o chvíľku vyvedie z omylu.

„Do pohybu sa to dostalo približne v rovnakom období, aké je teraz. Zostávalo čosi vyše dvoch mesiacov do konca školského roka. Počasie sa postupne otepľovalo, nuž a...Nie! Najprv by si mala vedieť, ako vlastne žil...“

Markusove dni boli nie veľmi pekné. Boli tiché a osamelé. Ráno za ránom plynulo navlas rovnako. Deň za dňom sa tiahol v takom istom

tichu aké všetky predošlé dni. V tichu, ktoré ležalo na jeho malej tmavej izbe ako veko rakvy a ktoré sadalo aj na jeho myseľ, len čo sa dostal medzi rovesníkov.

Nepamätal si, kedy to mĺkvo presne vzniklo. Ale s najväčšou pravdepodobnosťou na jeho malý svet sadlo v okamihu, keď zomrela jeho mama. Pretože smrť je najtichšia. A jeho otec k jeho duševnému tichu značne prispieval. Toho dňa mal práve šesťnásty narodeniny, ale nie je isté, či práve vtedy jeho príbeh začal. Ale niekde sa začať musí.

Podstatné bolo, že útlý chlapec s pôvabne hustými čiernymi vlasmi, postával v kuchyni na prízemí domu, nezaujato si v šálke miešal kakao a prvýkrát po dlhom čase, možno od pohrebu, zatúžil kričiac ticho prerušiť. Hlboké modré oči upieral do okna, lenže malý dvor bez plota, ani ľudí na ulici, nevnímal. Bledú tvár mu pohládzali lúče ranného slnka. Bol by krajší, keby mal prirodzene mliečnu plet'. Lenže on bol nezdravo biely.

Začul kroky z haly. Meravo pohliadol na dvere. Nie, nechcel si klamať v toto výnimočné ráno, kedy nesmelo zatúžil, aby sa niečo dialo. Chcel, aby niekto prerušil ticho.

Do kuchyne vošiel jeho otec. Na košeli si uväzoval modrú kravatu a očami behal po kuchyni. Rozmýšľal nad zoznamom na nákup. Markus zatiaľ uvažoval, či sa teda niečo stane, keď má dnes narodeniny. Predminulý rok mu otec zablahoželel a dal mu nejaké DVDčeká. Minulý rok mu iba zablahoželel.

A tento rok? Skúmal ako otcov pohľad sleduje všetko okrem neho, stojaceho pri dreze a stále mdlo miešajúceho chladnúce kakao. Z mesiaca na mesiac zo svojho povedomia čoraz neodvratnejšie vymazával jeho existenciu a syn sa pre neho stával iba blednúcim tieňom, ktorý občas zachytil kútikom oka.

„Otec?“ oslovil ho, čo sa tiež často neodvažoval.

Prekvapivo vysoký muž (v porovnaní so svojím drobným synom) si v odraze okna uhladil tmavé vlasy. „Škola,“ povedal stroho.

Jeho strohé výrazy ho ubíjali. Už dávno sa vety zmenili iba na jednoslovné vyjadrenia bez očného kontaktu.

Markus sklesol. Ešte sa ale predsa pokúsil zvrátiť dnešok: „Dnes mám...“

Otec sa k nemu zrazu prudko natiahol a chlapec prekvapený jeho neočakávanou blízkosťou o krok ustúpil. *Chystá sa ma dotknúť?! –* zacítil tep v spánkoch. On však iba chytil bodkovanú šálku a vylial mu kakao do umývadla. Lyžička zacinkala o nerezový povrch a vytrhla Markusa z jeho naivnej nádeje.

Kým stihol znova zopakovať slovo „škola“, s rozrušením okolo otca prešiel. Strhol z operadla stoličky priveľkú bielo-modrú mikinu a v hale ju už mal na sebe. Zohol sa po šedý ruksak pri polici na topánky. „Všetko najlepšie k narodeninám,“ takmer nečujne si povedal a vyšiel do mierne studeného rána.

Oliver...naopak. Oliverove dni boli príjemné, hlučné a tak trochu aj zákerné. On a tí štyria, ktorí patrili do jeho partie, plus Irma, ktorá sa občas objavila s kamarátkami, čo pri nej zanikali priemernosťou, sa dosť často smiali. A hoci on a Benjamín boli v maturitnom ročníku, nič im nevedelo skaziť bezstarostnosť.

Neboli partia, ktorú by sa ktosi opovažoval akokoľvek dráždiť. Predovšetkým jeho nie. Bol vodcovský typ. Ako Benjamín, ktorý sa javil pokojnejší, ale tiež dostatočne autoritatívny, akoby si občas potrebovali dokazovať, koho slovo viac zaváži.

Toho dňa nezačal ani Oliverov príbeh. Ale kde je vlastne začiatok? V zákernej dohode? V prvom pohľade? V prvom uvedomení si, že ten druhý existuje? Nie všetko sa dá presne určiť, ale z nejakého bodu skrátka treba začať aj pri Oliverovi.

Oliver sa na kope žineniek naskladaných na seba lenivo pretočil na brucho. Ich smiech sa ozýval v najzadnejšom kúte telocvične. Vo výklenku, kde sa strop šikmo zvažoval a všade naokolo sa povalovalo

telocvičné náradie ako futbalky, medicinbaly a rebriny a tiež nepotrebné lavice.

Jeho husto potetovaná svalnatá ruka, obrazec cez obrazec, sa hompáľala z hory žineniek. Keby si sadol, buchol by si hlavu o kamenný strop. Držal za rúčku svoju tenisovú raketu a hojdal s ňou nad hlavou dlhovlasého Benjamína, ktorý sedel na dlážke v tureckom sede a pripaľoval si cigaretu.

„Ak mi chceš mávaním zhasiť zápalku, asi by si si mal uvedomiť, ako veľmi je výplet v rakete derivatív,“ skonštatoval Benjamín s horiacou cigaretou v kútiku úst.

„Máš pravdu, doriti! Mám diery v rakete! Asi ju pôjdem reklamovať!“ vyhlásil Oliver a tmavým kútom prázdnej telocvične sa rozniesol chlapčenský smiech.

Martin sa začal škriabať k nemu na žinenky. Modrovlasý Jakub sa prevalil cez telocvičnú kozu a slastne chrochtal. „Och, ako je tu dobre! Prečo je tá koza iba jedna?“ Chlapci zasa, ako nespočetne krát predtým, vybuchli smiechom. Oliver sa teraz po Benjamínovi raketou tak zaháňal, že ten sa radšej po štyroch pustil k Jakubovi.

Mával trojky zo správania, prepadával z matematiky a bohužiaľ, bol natoľko kreatívny, že sa neuspokojoval iba s blicovaním. Sprosto vyhukoval po profesoroch, vyhadzoval z okien školské stoličky a celkovo si zo školy aj zo života robil holubník. Jeho naivní rodičia sa domnievali, že tenis mu vybijie prebytočnú energiu. Ku podiviu, keď zistil, že má naň talent, začal ho baviť. Ale tréningy mu iba zvyšovali hormóny šťastia, ktoré ho nabudili ešte viac.

Sledoval svet s úsmevom zúženými sivými očami (aké mala Patrícia, ktorá sa už teraz rozhodla, že Herbert jej bude musieť vyrozprávať všetko, nech ide o akokoľvek netypickú story) spod vystrihaných blond vlasov. Iba postupne zostrihaná ofina mu zakrývala polovicu drzej tváre až po bradu.

Martin sa k nemu vyškriabal a on ho jediným štuchnutím zhodil späť dole. „Moje teritórium!“ pohodil svetlovlasou hlavou.

Martin, ktorý zasa s vystretými nohami sedel na zemi, k nemu vzhliadol. „Vážne? Aj si si ho ocikal?“

Vtedy sa kdesi ozvalo vzdialené zvonenie. Hluk doliehajúci z vnútra školy sa znásobil. Oliver v mysli videl ako sa prúd mladých ľudí zrýchlil a nekoordinovane sa križoval, aby postíhal hodiny. Ako mravce v mravenisku. Do výklenku zrazu nakukol nižší chlapec s dlhšími bledohnedými vlasmi. „Však nepôjdeme na biológiu s Kralisom?“ urobil na nich psie oči.

Visiaci Jakub zdvihol modrú hlavu. „Náš maličký sa bojí, že ho profesor Kralis zasa štipne do rit'ul'ky?“ teatrálné zjemnil hlas.

Oliver sa vyzdvihol na lakt'och. Jeho sivé oči boli buď chladné ako oceľ, alebo šibalsky rozžiarené. Nikdy nič medzitým. Ruku s raketou natiahol a vzduchom zaznelo mrazivé „šuch“. „Pod' sem. Niko! Niečo vyskúšame. Pichnem ti rúčku rakety do zadku. Nakoniec sa ti to zapáči a biológia bude tvoj obľúbený predmet.“

Chlapci sa dusili smiechom. Väčšine študentov však zvláštne správanie profesora Kralisa neprišlo náramne smiešne. Nesmial sa ani Nikolas, ktorý mal tú smolu, že patrila medzi hŕstku chalanov, ktorí boli rovnako nízki, tenkí, peknučkí ako on, a preto občas zacítil, prinajmenšom, uprený a značne znervózňujúco chlipný pohľad profesora, alebo trebárs aj jeho ruku.

„Ty vieš o čom hovoríš, čo?!“ zlostne vybuchol a mal čo robiť, aby sa za Oliverom zúrivo nedriapal na žinenkový trón. „Neviem kto z nás je tu buzi-buzi!“

Oliver iba, hŕkajúc hlúpym smiechom, zliezol na dlážku. Možnože naozaj išlo o niečo nanajvyš rozpoltené, že tento vysoký, pevný a potetovaný chlapec v tmavomodrých rifliach držiacich vybiťaným opaskom s reťazou na boku, vlastne bol na chlapcov, ale nedá sa spoliehať na to, že všetci gayovia budú mať zženštilé biele tváričky, útlučké telo a lesknúce sa hlboké modré oči. Že teda budú vyzerat' ako Markus.

Keď mal pätnásť, snažil sa to zakrývať frajerkami. Lenže pričasto s ním dobrovoľne končili v posteli, čo sa mu veľmi nepozdávalo. Čo už. Bol silný a vypracovaný. A zlý. Dievčatá ho chceli. Keď mal šestnásť – sedemnásť, snažil sa to už len ako tak zakrývať tým, že chlapcov striedal s dievčatami, čo vyzeralo ako veľké búrenie sa proti pravidlám.

Možno mu to naozaj zožrali. A možno si stále všetci myslia, že sa iba búri, aj keď teraz vždy ak niekoho klofne (jeho obľúbený výraz), je to iba chlapec. A asi mu to žerú aj chalani z jeho partie. Myslia si, že si skrátka iba robí, čo sa mu zachce. Alebo o tom presvedčajú len sami seba, aby si ho mohli naďalej ponechať medzi sebou - ako to napríklad robil predovšetkým Benjamín, ktorému v prapodstate strašne prekážalo, čím vlastne Oliver je.

Ležérne súchavou chôdzou zamieril k Nikolasovi a udl naštvanému priateľovi päťou do ramena. „No tak poberme sa na úchylnú biológiu. Chcem vidieť srdiečka v profákových očiach.“

Nikolas k nemu chvatne skočil so zámerom zovrieť mu hrdlo, na čo sa Oliver so smiechom rozbehol cez telocvičňu, pričom vytočený kamarát sa okamžite pustil za ním. Ostatní dvaja sa tiež pozbierali a hlučne sa rozbehli za nimi. Iba Benjamín vstal, prstami odpinkol ohorok, pristúpil ho priamo na dlážke striebornou teniskou a pobral sa cez miestnosť nenáhlivou chôdzou.

Oliver oboma rukami rozrazil dvojité dvere telocvične a hulákajúci chlapci vybehli medzi študentov na chodbu.

Markus sa na zvuk, kedy rozrazené dvere udreli do steny, strhol. Iba okrajovo zachytil ako nejakí chalani bujaro vybehli z telocvične, ale priamo na nich sa neodvážil pozrieť. Ruky ďalej držal pevne skrížené na hrudi a so sklonenou hlavou náhlivo prechádzal okolo. Nikdy na ľudí nehľadel viac ako bolo potrebné. Rozrušovali ho, každý jeden, kto sa vedel zasmiať tak nahlas a sebavedome, že svojou prítomnosťou zaplnil celú miestnosť.

Oliver sa v poskoku obrátil a zacúval. Otočil raketu rúčkou k Nikolasovi. „Zlato, kde si?! Môžem si ťa rovno napichnúť, pupuš!“

Nikolas spravil výpad proti nemu. Oliver sa obrátil a vyrazil po chodbe dopredu. Z jeho výšky (183 cm) bolo takmer nemožné všimnúť si zhrbeného Markusa (157 cm). Chlapci sa prudko zrazili. Oliverovi prešla krátka a nevýrazná bolesť bokom, Markusovi zasiahla oveľa väčšia bolesť bok aj s celou rukou až po rameno.

Zrážka ich prinútila obrátiť sa k sebe tvármi. Markus k nemu ohúrene vzhliadol. Oliver po ňom strelil mierne zmäteným pohľadom. „Čo ty tu...“, vydýchol.

Zrazu cítil, ako mu Nikolas ťahá raketu za rúčku. Oliver prestrčil prsty cez výplet a zatlačil ňou proti nemu. Nižší nadskočil. „Au...moje brucho! Nechcel si mi napichnúť niečo iné?! Tuším by to aj bolo príjemnejšie!“

Oliver sa chechtal a chlapci sa ťahali o raketu. Markus urýchlene pokračoval v ceste do triedy. A to bolo všetko! Oliver patril k typu ľudí, na ktorých sa Markus snažil hneď po stretnutí zabudnúť a Oliver ho pustil z hlavy celkom prirodzene, ako obyčajného malého chalana, s ktorým sa zrazil. A ani len netušil, že to nebolo prvýkrát, čo Markusa zvalcoval, pretože sa často preháňal chodbami ako vetroplach, zatiaľ čo on si pri chôdzi sledoval tenisky, takže nemal šancu včas sa mu uhnúť.

Nie. O žiadne osudové stretnutie rozhodne nešlo.

„Kde som to skončil?“ Herbert si dal pauzu, aby sa cez slamku napil kokteilu s deci vyžobraného malibu, keďže barmanovi sa nepáčil jeho vek a akosi stratil niť.

Patrícia sa vytrhla zo zadumania. „Ešte si vlastne ani nezačal,“ upozornila ho a zrazu si pred jeho očami do seba zakliesnila ukazováky oboch rúk a so spýťavým výrazom ich názorne zaťahala, aby mu

naznačila, že si naozaj nie je istá, či je možné tých dvoch dat' nejako dokopy.

„Aha...no áno...kašľú jeden na druhého. Tak teda prejdime k veci...“

Takže kedy si teda jeden druhého všimli viac? Ale zasa, nie že by išlo o vrcholne emotívny zážitok! Markus sa dokonca túžil prepadnúť od hanby! Svitol jeden z prekvapivo teplých dní, ktoré postupne prichádzali, kedy sa teplota vyšplhala na 24 stupňov.

„Pozri, pozri, pozri sa. Mám ponožky s tekvicami a tričko s tekvicou, som úplne že zladený,“ Oliver si vyhrnul nohavicu a keď rozprával, padal mu na rifle popol z cigarety, ktorú mal v ústach. Nohy mu viseli meter nad zemou. Sedel práve v priehlbine, kde sa začínal rozvetvovať kmeň čerešne, čo stála pri školskej bráne.

„Gratulujem, stal si sa tekvicou,“ znudene okomentoval jeho halloweenské tekvičky Benjamín, ktorý na cigaretke postával o krok ďalej s Martinom.

Jakub sa zabudol v školskom rozhlase, čo mal pod palcom. Nikolas pobehoval okolo stromu a zbieral do ruksaku napadané a prácne otrasené krásne „májovky“. Slnko príjemne, ale nie prehnane, hrialo. Čerešne z diaľky vyzerali ako krvavé loptičky, boli zrelo červeno-bordové, pomerne veľké a šťavnato oblé. Teraz, poobede, sa na školskom dvore zastavilo niekoľko skupiniek študentov, ktorých náhle dobré počasie zbavilo uponáhľanosti.

Markusa sa to netýkalo. Nemal priateľov a v škole tak zaryto mlčal, že aj tí, ktorých pôvodne dostal jeho smutný pohľad a ľútostivo útla postava, sa vzdali. Až na jednu osobu. (Ale o nej Herbert porozpráva neskôr). Markusa desila, pretože svietila ako neón a čakal za jej pozornosťou nejaký úskok.

Bez váhania mieril ku školskej bráne. Nemal iné plány ako ísť domov, urobiť si úlohy a ísť spať. Alebo ležať a hľadiť do stropu premýšľajúc, či ak prežije tento život, bude jeho budúci aspoň o niečo lepší. V škole si nedával dole svoje priveľké mikiny, pretože vo všetkom, v dave aj v tichom dome, sa rád a cielene strácal. Lenže teraz nedokázal vydržať teplo. Za chôdze sa mikiny zbavil a tlačil ju ku učebniciam do ruksaku.

Martin neodolal a vykopol trs čerešní Nikolasovi rovno spod ruky. Jedna z nich sa odtrhla a lákavo sa odkotúľala pred Markusom. Nerozmýšľal nad tým. Koniec koncov, nebolo nad čím premýšľať. Zrazu očami vždy sklopenými k zemi zachytil, ako sa mu po ostro zelenej tráve do zorného uhla dokotúľala prezretá mäkká „májovka“. Pousmial sa. Zastal a zohol sa po ňu.

Všetci chlapci mali otočené hlavy k nemu. Keď totiž prestali sledovať dráhu odkotúľaných čerešní, zbadali zohnutú nízku postavu v úzkom bielom tričku. Oliver bleskurýchlo zoskočil do trávy a rozbehol sa k nemu. „Kočenka sa nám chytila na ovocie!“ skríkol vysokým pobaveným hlasom. S chuťou ho pleskol po jeho malom zadku.

Markus sa vystrel, akoby ho skôr kopol a so zhrozeným výrazom sa k nemu obrátil. Nastala chvíľa mlkva. Na piatich tvárach klesli sánky. Nikolasovi ruksak vypadol z rúk a vysypali sa mu čerešne. Oči, sivé ako rozbúrené mračná, sa udivene rozšírili a vymenili si pohľad s hlbokými modrými, ktoré boli plné nemých výčitiek.

Po sekundách, ktoré Markus rátal na minúty, sa chlapci spamätali a všetci do jedného sa divoko rozosmiali.

„Neverím!“ zatiahol Benjamín. „Ty už ani nerozoznáš chalana od sliepky?“

„Ale keď on má takú peknú dievčenskú, dobre tvarovanú ríťku!“ dusil sa smiechom rozjarený Oliver.

Markusa nakoniec predsa len niečo schladilo. Presnejšie mráz, ktorý mu behal po chrbte podľa zákernej melódie chlapčenského smiechu. Cúval. Vyzeral zmätene a ešte menšie ako obvykle. Lenže zrazu

na tvári zacítil pevný stisk ako mu Oliver bezočivo stlačil líca, zatiaľ čo ostatní, na jeho zdesenie, pribiehali rovno k nim.

„Len si ho prezrite! No nevyzerá ako dievčatko?“

Markus mu zovrel zápästie a zapieral sa, aby mu ho odtlačil. Oliver sa v duchu začudoval nad jeho slabým stiskom. Panebože, aký je slabučký! Aj Irma by mu dokázala odtlačiť jednu ruku.

Nikolas mu zozadu rozstrapatil čierne vlasy, ale Markus neodtrhol oči od Olivera. Ten sprvu nerozumel. „Keby sme ho natiahli do šiat, vôbec by si nespozoroval, že niečo nie je... ehm... ako má byť,“ podotkol Nikolas a Oliver mu ďalej držal tvár.

„Chalan, baba! Veď on nevidí rozdiel ani teraz!“ pripomenul mu Benjamín.

A vtedy to pochopil. Chlapec s bážňou nedokázal vydať hlásku, ale očami ho úpenlivo prosil, aby ho, preboha, pustil!

„Rozhodne nie je možné, aby nebol teplý,“ zasmial sa Martin. „Vlastne...on MUSÍ byť teplý! Taká bábika by ako heterák pohorela na celej čiare!“

Markus sa náhle prudko červenal a vtedy Oliver stisk povolil, pretože ho už nebavil. Markus zacúval a vrazil do Nikolasa. Posotil ho k Oliverovi, ale vydesený chlapec sa zvrtol a pustil sa do behu. Chlapcom nestál za to, aby sa v to lenivé poobedie pustili za ním. Zostali stáť a so smiechom jeho paniku pozorovali.

„A môžem čerešne zbierať odznova,“ po chvíľe mrzuto oznámil Nikolas a zberal sa k svojmu ruksaku. Ostatní, príjemne rozveselení, ho nasledovali.

Iba Oliver ešte chvíľu postál na mieste a sledoval bránu, ktorou mladučký študent pred okamihom vybehol. Dôvod bol celkom všedný, všedný na neho. Chlapec bol rozkošný a ak by získal príležitosť (teraz totižto nešlo o príležitosť, keďže chlapcovi sa z neho triasli kolená), asi by vynaložil energiu, aby ho dostal na lopatky... poprípade na brucho. Na kolená. To je jedno!

Markus spomalil beh až keď už nevládal s dychom, čo bolo vlastne dosť skoro. Zadýchane prešiel do pokrýkávajúcej chôdze. Do boku mu bodala ostrá bolesť. Stále cítil ako mu horí tvár. Vedel, že pocit hanby zo seba dnes tak ľahko nestrasie. V hlave sa mu postupne vynárala a opäť a opäť znela rovnaká veta – ROZHODNE NIE JE MOŽNÉ, ABY NEBOL TEPLÝ! Slová, nad ktorými, či chcel alebo nechcel, musel zauvažovať.

„...že by pri tom vyzeral chutne. Podľa mňa je nevinný ako batola. Musí byť zábavné učiť niekoho sexovať. Mohol by som ho naučiť samé zvrátenosti a vôbec by mu neprišlo, že je to neprirodzené,“ Oliver hulákal opretý o okrúhly stôl, miesto na státie v preplnenom Mystery.

Na pódiu, ktorého stenu tvorili pavučiny z bielych lán, vrieskala nejaká nová nu-metalová skupina. Benjamín stojaci oproti nemu si vysunul mobil a skontroloval čas. „Päť minút,“ laxne informoval ostatných a ich stôl, ktorý obstali chalani z jeho partie a potom ešte Irma a Margaréta, ktorá bola iba ďalším dievčaťom, ktoré Irma zatienila, sa začal chechtat’.

„Čo sa šupujete, niečo mi ušlo?“ nechápal Oliver.

„Práveže ani nie,“ uistil ho pripitý Jakub, ktorý od začiatku večera pil vodu a postupne sám opíjal. „Nesklamal si. Už od školy pravidelne každých päť minút slintáš nad tým ciciakom s ovocím.“

Irmin úsmev sa stal o niečo krčvitejším. Zovrela pery, akoby si bránila dačo povedať a rýchlo na Olivera pozrela.

„No čo, som nadržaný! Prvýkrát som si všimol aká je kočka!“ vyhlásil a hodil do seba malý pohárik čohosi, práve vo chvíli, keď sa v Mystery zapol stroboskop.

„Tak si ho pretiahni,“ Benjamín pohodil ramenom.

„S ním by to nešlo,“ prekvapilo ticho zamrmlala Irma. Zachytil ju však iba Jakub.

„O kom to hovorí?“ Margaréta sa naklonila cez stôl a mierila otázku k Irme.

„Modré oči, tenká postava, zadok k nahryznutiu,“ chopil sa slova Oliver, „malý, čierne čierne vlasy, panic...“

„Kým mu nepomôžeš, bude panic navždy!“ pobavene prskol Jakub, „s jeho sebavedomím.“

„Ne-sebavedomím,“ podotkol Martin.

„By si ho nedostal do postele ani za milión rokov!“ nahlas, teda značne provokačne, zahlásil Benjamín. Nikdy si nenechal ujsť príležitosť rypnúť si do Olivera. „Také niečo by sa s tebou neťahalo, veď sa z teba skoro posral!“

„Tak pozor! Už som prefikol všeličo možné!“ urazil sa.

„Iba preto, že to túžobne vzdychlo a rozťahlo nohy samé od seba pri pohľade na...“,“ Martin zauvažoval, „...vážne nechápem, čo na looserovi akoi ty všetci vidia.“ Oliver mu pod nos strčil zovretú päť, ale usmieval sa.

Mystery zadunelo ďalším nu-metalovým atakom a dav okolo síce ešte nepogoval, ale už začal rytmicky poskakovať. Chlapci na pódiu si ich získavali, lenže vykrádali Linkin Park.

„Ja keby som chcel...ja ho proste...“

„Bla bla bla,“ pousmial sa Benjamín. „Stavme sa, že...“

„Stavme sa?!“ Oliver šibalsky povytiahol obočie.

„Zapražilo vám slnko na mozočky?!“ až príliš zlostne sa ozvala Irma.

Oliver ju schválne ignoroval. Vymieňali si s Benjamínom nehybné pohľady. Ich tváre sa v sústavnom blikaní neustále objavovali a mizli. Oči sa im ligotali a pohľady ostávali uprené a vyzývajúce.

„Chceš sa stavať o niečo konkrétne?“ spýtal sa Benjamín.

„O basu piva,“ nadhodil opitý Jakub.

„O ničom!“ podotkla Margaréta.

Irma po nej zazrela. Z ich rečí jej začínalo byť zle. A teraz sa k nim pripojí ešte aj jej „sestra“!

„Bože, o basu piva? Slabota! O prachy?! Slabota!“ buchol do stola Martin. „O jeho panictvo! A bodka! Kto si myslí, že tu malú roztrasenú netýkavku Oliver nedostane, nech zdvihne rukú!“

Všetci pri stole, Irma najprudšie, až si pohybovom takmer nadvihla prehnane širokú sukňu, zdvihli ruky, okrem Olivera samozrejme. „Ďakujem vám za prejavenu dôveru!“ ironicky zahlásil. „Evidentne ešte netušíte, aký veľký herecký talent sa vo mne skrýva...“

„To si vystihol, o tom vážne nemáme potuchy,“ na pol úst podotkol Benjamín.

Strelil po ňom ostrým pohľadom. Akoby sa jeho sivé oči potiahli ľadovým srieňom. „Viem byť sladký, keď chcem! Ochraňujúci! A očarujúci! Roztrasená netýkavka sa do mňa beznádejne zamiluje!“

Irma to už nevydržala. „A čo potom?!“ náhle skríkla. Všetci sa na ňu pozreli. Drobné dievča, ktoré malo postupne zostrihané a na všetky odtiene ryšavej melírované vlasy ozdobené zeleno červenou mašľou. Ladila s jej károvanými šatami pod kolená stiahnutými v páse veľkou a výraznou, tam pre zmenu čiernou, mašľou. Podupkávala si nohou v topánke na vysokej podrážke (iba vďaka takýmto topánkam mala aspoň akú takú výšku), podkolenky mala čierne so zelenými kosoštvorcami.

Takže taký bol dôvod, prečo pri nej ostatné dievčatá zanikali. Nebola výrazne krásna, ale vždy poobliekaná v bizarných šatách - samé čipky, vysoké golieri, mašle, čepce...

„Kedy potom?!“ prihlúplo sa spýtal Oliver.

„No PO TOM!“ zvýraznila Irma. „Nehovor mi, že sa spolu budete prechádzať ruka v ruke a budete spolu šťastní, až kým sa niekedy v dvadsiatke nepredávkuješ!“

Schutil sa nad ňou rozosmial. „Mám svoje hranice, Irma! Je mi jedno, čo bude. Ráno PO TOM,“ zdôraznil, „si môže ísť do paže, skúšať nové poznatky na iných.“

„Prasa!“ zaškaredila sa Margaréta.

Vtedy Irma natiahla ruku s nazberaným krátkym rukávom, z ktorého vychádzal druhý, dobovo pôsobiaci dlhý biely rukáv a nie silno, veď predsa len Olivera považovala za kamaráta, ho udrela do hrude. Irma bola azda jediná, čo sa o Markusa stále a úprimne zaujímala. Hypnotizovala skľúčené stvorenie pohľadmi, ale vždy keď sa mu už išla prihovoriť, Markus jej skrátka zmizol spred očí. Pre dnešok gotická lolita predsa jednoznačne patrila medzi osobité postavičky, ktoré mu naháňali strach.

Takže jej malá dlaň skončila na Oliverovej hrudi. Okamžite jej ju zakryl svojou rukou. „Nejaký problém, lolitka?“

„Ty si problém!“ zamračila sa. „Markusov problém!“

„Markus?“ zopakoval. „Odkiaľ poznáš jeho meno?“

„V triede sedím za ním. Máš debilný nápad, Oliver! Chalan má dosť svojich ťažkostí, nepotrebuje ešte aj teba!“

„A o čo akože ide, Irma? Nebol by prvý, komu by to nevyšlo.“

„Lenže...ty nechápeš!“ vytrhla si ruku z pod jeho dlane. „Ja by som to prežila, Gréta by to prežila, ty by si to prežil! Ale Markus...“, povzdychla si. „Je introvertný a nesmelý...“

„Je výzva!“ zhodnotil ho Benjamín.

„Zavri si klapačku, ľudia nie sú výzvy!“ strelila po ňom krátkym pohľadom. „Pozri, nechaj ho tak! Nemá mamu, asi ho to ešte berie, veď si ho videl – sklonená hlava, s nikým sa nebaví...“

„Odkiaľ vieš, že nemá mamu?“ spýtal sa Oliver a zároveň si v duchu vravel – No a čo! To sa stáva! Jedna z jeho ex, Laura, tiež nemala mamu! A otec ich rodinu opustil. A žila!

„Viem...každý to vie...raz sme na etike preberali povolania rodičov a on povedal, že otec je rešeršér, či niečo také a mama...že mama skrátka nič, že ju nemá.“

Irma chrľila slovo za slovom, evidentne jej naozaj záležalo, aby mu v zámere zabránila, lenže jediné zdvihnutie očí k jeho tvári jej prezradilo, že nemá nádej na úspech.

„Irma, ty ho platonicky miluješ!“ zaklincoval to.

Všetci pri stole sa rozosmiali. „V žiadnom prípade! Vy ste totálne mimo!“ rozčuľovala sa. Čo mohla robiť? Chodievala s nimi von ako s priateľmi, takže by Olivera nedokázala ani kopnúť svojou ťažkou topánku. „Vieš čo? Aj tak sa spolieham na to, že niekto ako ty by u Markusa nemal šancu!“ zahlásila. „Si grázels a on je...skrátka, ty si na prvý pohľad jeho nočná mora!“ A uvedomila si, že sa na to naozaj spolieha a plne svojmu vyhláseniu verí. Roztržito si chytila pohár. „Presunieme sa k inému stolu,“ znechutene adresovala Margaréte.

Odchádzala. Hneď sa stratila v dave zanikajúcom a objavujúcom sa v blikote, v ktorom mal každý človek anonymnú tvár. Po chvíľke váhania sa Margaréta neochotne pustila za ňou.

Ben má pravdu, ten chalan je výzva – pomyslel si Oliver. Keď si ho tak predstavil, ako sa červenal a bez jediného sprostého slova alebo inej slovnej obrany sa mu snažil vytrhnúť, bolo mu jasné, že na neho bude musieť hrať obrovské divadielko!

„Zahaste tú cigaretu! Alebo chcete, aby som vás nechala po škole?“ profesorka sa rozhodla stáť si za vyhlásením, ale po pravde, Oliver jej tak liezol na nervy, že ho nemala chuť mať ešte hodinu navyše v triede.

„Veď hej, neriešte ma!“ nechal cigaretu spadnúť do trávy. Odlepil chrbát od jablone, od ktorej mal dobrý výhľad na školskú bránu a zahasil ohorok teniskou.

„Teraz je vám možno jedno, že máte pľúca zadymené, ale o 20 rokov, keď vás napoja na prístroje, budete trpkosťovať...“

„Ja už musím ísť!“ nedomysľivo ju umlčal, keď zbadal, ako sa ku školskej bráne blíži Markus. Konečne ide! Ulial sa z posledných dvoch hodín, aby na neho mohol striehnúť.

„Neprerušujte ma, neskončila som...“